

Luxembourg, 24 November 2014

PRESSEMELDING 15/2014

Dom i sak E-27/13 *Sævar Jón Gunnarsson mot Landsbankinn hf.*

INDEKSREGULERING – URIKTIG INFORMASJON OM SAMLET KREDITTKOSTNAD ER UFORENLIG MED FORBRUKERKREDITTDIREKTIVET

EFTA-domstolen avga i dag en rådgivende uttalelse som svar på spørsmål forelagt fra *Héraðsdómur Reykjavíkur* (Reykjavík tingrett) om tolkningen av rådsdirektiv 87/102/EØF av 22. desember 1986 om tilnærming av medlemsstatenes lover og forskrifter om forbrukerkreditt («forbrukerkredittdirektivet») og rådsdirektiv 93/13/EØF av 5. april 1993 om urimelige vilkår i forbrukeravtaler («forbrukeravtaledirektivet»).

I 2008 tok Sævar Jón Gunnarsson et lån fra Landsbankinn hf. Låneobligasjonen inneholdt standardiserte kontraktsvilkår utarbeidet av Landsbankinn og anga at lånet var knyttet til konsumprisindeksen med en variabel rente og indeksregulering. Gunnarsson signerte også et vedlegg med spesifisering av lånets nedbetalingsplan. Nedbetalingsplanen var basert på en inflasjonsrate på 0 %. Denne antagelse svarte ikke til den faktiske inflasjonsrate. Dette førte i denne sak til at lånets nominelle tilbakebetalingsbelastning ble betydelig høyere enn angitt i nedbetalingsplanen.

Gunnarsson gikk til søksmål mot Landsbankinn. Han anførte at indeksreguleringen i låneavtalen var i strid med både forbrukerkredittdirektivet og den nasjonale gjennomføringslovgivning. Landsbankinn bestred dette. Reykjavík tingrett ba EFTA-domstolen om en rådgivende uttalelse om den korrekte tolkning av forbrukerkredittdirektivet og forbrukeravtaledirektivet.

EFTA-domstolen uttalte at forbrukerkredittdirektivets uttrykk «samlede kostnader i forbindelse med forbrukerkreditt» omfatter alle kostnader forbrukeren har etter kredittavtalen, herunder renter og kostnader som følge av prisindeksring av hovedstolen. Angivelse av en antatt inflasjonsrate på 0 % i en låneavtale, på et tidspunkt hvor den faktiske inflasjon var betydelig høyere, viser ikke korrekt de kostnader som følger av prisindekseringen og dermed den samlede kredittkostnad.

EFTA-domstolen pekte på at det er den nasjonale domstol som etter en helhetsvurdering må ta stilling til de rettslige konsekvenser og rettsmidlene som følger av slik uriktig informasjon, forutsatt at det ikke svekker forbrukerkredittdirektivets fastsatte beskyttelsesnivå, slik dette er tolket av EFTA-domstolen.

EFTA-domstolen nevnte videre at en kredittinstitusjons unnlattelse av å gi forbrukeren full informasjon om den samlede kredittkostnad og årlige prosentsats for omkostninger, slik dette er spesifisert i forbrukerkredittdirektivet, også kan utgjøre en urimelig handelspraksis etter europaparlaments- og rådsdirektiv 2005/29/EF av 11. mai 2005 om foretaks urimelige handelspraksis overfor forbrukere på det indre marked.

Spørsmålene om tolkningen av forbrukeravtaledirektivet svarte innholdsmessig til spørsmålene i sak E-25/13 *Engilbertsson*. Med hensyn til disse spørsmål fant EFTA-

domstolen at det ikke var noen grunn til å skille mellom boliglån, som i *Engilbertsson*, og forbrukerlån, som i denne sak. Svarene ble derfor innholdsmessig like, under henvisning til *Engilbertsson*.

Avgjørelsen er tilgjengelig i fulltekst på Internett, se www.eftacourt.int.

Pressemeldingen er et uoffisielt dokument, og er ikke bindende for EFTA-domstolen.